

Sygn. akt II AKa 36/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 marca 2014 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący:	SSA Andrzej Krawiec
Sędziowie:	SSA Andrzej Kot SSO del. do SA Robert Bednarczyk (spr.)
Protokolant:	Anna Dziurzyńska

przy udziale prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Urszuli Piwowarczyk - Strugały

po rozpoznaniu w dniu 12 marca 2014 r.

sprawy **R. R. (1)**

oskarżonego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

M. S. (1)

oskarżonego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

M. R.

oskarżonego z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

M. H.

oskarżonej z art. 296 § 1 i 3 k.k.

D. C.

oskarżonej z art. 296 § 3 k.k. w zw. z art. 296 § 1 i § 2 k.k. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

K. G.

oskarżonej z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonych i prokuratora w stosunku do oskarżonych R. R. (1), M. S. (1) i M. R.

od wyroku Sądu Okręgowego w Legnicy

z dnia 10 października 2013 r. sygn. akt III K 92/09

I. **zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonych R. R. (1) i M. S. (1) co do punktów I i II części dyspozytywnej w ten sposób, że uznaje oskarżonych R. R. (1) i M. S. (1) za winnych tego, że w okresie od września 1999 r. do lutego 2000 r. w P., działając wspólnie i w porozumieniu, ze z góry powziętym zamiarem wprowadzili pracowników Banku (...) S.A. oddział w P. w błąd co do zdolności kredytowej R. R. (1) oraz okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania przez niego kredytu w ten sposób, że pozyskali od M. R. potwierdzające nieprawdę co do zakupu linii technologicznych do produkcji europalet i brykietu faktury VAT o numerach (...), opracowali i sporządzili na piśmie nieprawdziwe dane ekonomiczne i perspektywy rozwoju przedsiębiorstwa (...) R. S., pozyskali operat szacunkowy stanowiącej zabezpieczenie kredytu nieruchomości ze wskazaną w nim zawyżoną jej wartością, zaś M. S. (1) podrobił podpis R. R. (1) na protokole zdawczo-odbiorczym prac remontowo-budowlanych, R. R. (1) natomiast dokumenty te przedłożył w Banku (...) S.A. oddział w P., w wyniku czego obaj oskarżeni doprowadzili ten Bank do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez udzielenie R. R. (1) nienależnego kredytu w kwocie 1 200 000 zł i wypłatę wszystkich jego transz, to jest przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza im kary po 2 (dwa) lata pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierza obu oskarżonym grzywny w wysokości po 200 (dwieście) stawek dziennych po 50 zł każda,**

II. **zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego M. R. co do punktu III części dyspozytywnej w ten sposób, że uznaje oskarżonego M. R. za winnego tego, że w okresie od września 1999 r. do lutego 2000 r. w L. i P., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i ze z góry powziętym zamiarem, przewidując możliwość wprowadzenia pracowników Banku (...) S.A. oddział w P. przez R. R. (1) i M. S. (1) w błąd oraz doprowadzenia przez nich tego Banku do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez udzielenie R. R. (1) nienależnego mu kredytu w kwocie 1 200 000 zł oraz wypłatę mu wszystkich jego transz i na nią się godząc, ułatwił im popełnienie tego czynu w ten sposób, że wystawił i przekazał tym oskarżonym potwierdzające nieprawdę faktury VAT o numerach (...)i (...)na sprzedaż linii technologicznych do produkcji europalet i brykietu, podczas gdy w rzeczywistości linii tych nie sprzedał oraz wystawił i przekazał im pisemne potwierdzenie wykonania prac remontowo-budowlanych, podczas gdy w rzeczywistości prac takich nie wykonywał a dokumenty te zostały przez R. R. (1) przedłożone w Banku (...) oddział w P., to jest przestępstwa z art. 18 § 3kk w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 297 § 1 k.k. i art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierza mu grzywnę w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych po 50 zł każda,**

III. **uchyla zaskarżony wyrok wobec oskarżonej M. H. co do punktu IV części dyspozytywnej, z zawartego w nim opisu czynu eliminuje ustalenie o działaniu oskarżonej wspólnie i w porozumieniu z D. C. i K. G., ustala, że oskarżona ta mogła przewidzieć, iż przedłożone przez oskarżonego R. R. (1) faktury VAT o numerach (...) potwierdzają w swej treści nieprawdę, przedstawiona wycena stanowiącej zabezpieczenie kredytu nieruchomości jest zawyżona a informacje ekonomiczno-finansowe dotyczące przedsiębiorstwa (...) R. S. są nieprawdziwe i mogła przewidzieć, że udzielając R. R. (1) kredytu wyrządza Bankowi (...) S.A. szkodę w kwocie 1 200 000 zł, tak opisane zachowania kwalifikuje z art. 296 § 4 k.k. w zw. z art. 296 § 3 k.k. i na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. postępowanie karne o ten czyn umarza,**

IV. *uchyla zaskarżony wyrok wobec oskarżonej D. C. co do punktu V części dyspozytywnej, z zawartego w nim opisu czynu eliminuje ustalenie o działaniu oskarżonej wspólnie i w porozumieniu z M. H. i K. G., ustala, że oskarżona ta mogła przewidzieć, iż przedłożone przez oskarżonego R. R. (1) faktury VAT o numerach (...) potwierdzają w swej treści nieprawdę, przedstawiona wycena stanowiącej zabezpieczenie kredytu nieruchomości jest zawyżona a informacje ekonomiczno-finansowe dotyczące przedsiębiorstwa (...) R. S. są nieprawdziwe i mogła przewidzieć, że udzielając R. R. (1) kredytu wyrządza Bankowi (...) S.A. szkodę w kwocie 1 200 000 zł, tak opisane zachowania kwalifikuje z art. 296 § 4 k.k. w zw. z art. 296 § 3 k.k. i na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. postępowanie karne o ten czyn umarza,*

V. *uchyla zaskarżony wyrok wobec oskarżonej K. G. co do punktu VI części dyspozytywnej, z zawartego w nim opisu czynu eliminuje ustalenie o działaniu oskarżonej wspólnie i w porozumieniu z M. H. i D. C. oraz ustalenie o udzieleniu R. S. pomocy w uzyskaniu kredytu, ustala, że oskarżona ta mogła przewidzieć, iż przedłożone przez oskarżonego R. R. (1) faktury VAT o numerach (...) potwierdzają w swej treści nieprawdę, przedstawiona wycena stanowiącej zabezpieczenie kredytu nieruchomości jest zawyżona a informacje ekonomiczno-finansowe dotyczące przedsiębiorstwa (...) R. S. są nieprawdziwe i mogła przewidzieć, że udzielając R. R. (1) kredytu wyrządza Bankowi (...) S.A. szkodę w kwocie 1 200 000 zł, tak opisane zachowania kwalifikuje z art. 296 § 4 k.k. w zw. z art. 296 § 3 k.k. i na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. postępowanie karne o ten czyn umarza,*

VI. *zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonych: D. C., M. H. i K. G. w ten sposób, że uchyla orzeczenia zawarte w punktach VII, VIII, IX i X części dyspozytywnej,*

VII. *zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonych: R. R. (1), M. S. (1) i M. R. w ten sposób, że uchyla orzeczenie zawarte w punkcie X części dyspozytywnej,*

VIII. *w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,*

IX. *kosztami procesu, związanymi ze sprawą oskarżonych: D. C., M. H. i K. G. obciąża Skarb Państwa,*

X. *zasądza od oskarżonych: R. R. (1), M. S. (1) i M. R. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze i wymierza im za obie instancje opłaty:*

- *R. R. (1) i M. S. (1) opłaty w kwocie po 2300 zł*
- *M. R. opłatę w kwocie 680zł*

UZASADNIENIE

R. R. (1) został oskarżony o to, że:

I. w okresie od września 1999r. do lutego 2000r. w P., rejonu (...), działając wspólnie i w porozumieniu z M. S. (1), w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przedłożył w Banku (...) S.A. Oddział w P. nierzetelne i potwierdzające nieprawdę dokumenty w postaci faktur VAT zakupu linii technologicznej do produkcji europalet i brykietów, umów przedwstępnych sprzedaży nieruchomości nr (...) położonej w P. przy szybie (...), zawyżonej wyceny w/w nieruchomości oraz przedłożył nierzetelne i niewiarygodne informacje ekonomiczno – finansowe dotyczące jego zdolności kredytowej, podpisał stanowiącą zabezpieczenie kredytu umowy przewłaszczenia opisaną wyżej linią technologiczną na rzecz Banku wiedząc, że nie jest właścicielem tych przedmiotów, a w styczniu 2000r. przedłożył w Banku (...) w P. podrobiony przez M. S. (1) dokument w postaci „(...)”, stanowiącego „załącznik do umowy nr (...)” w celu uruchomienia czwartej transzy kredytu w dniu 2 lutego 2000r., czym doprowadził pracowników

w/w Banku do udzielenia mu w dniu 23 listopada 1999r. kredytu nr (...), na zakup i modernizację w/w nieruchomości w kwocie 1 200 000 złotych oraz wypłacenia wszystkich transz tego kredytu nie mając zamiaru jego spłaty, czym spowodował straty w wysokości 1 552 789,15 złotych na szkodę Banku (...), co stanowi mienie znacznej wartości

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk i art. 297 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk

M. S. (1) został oskarżony o to, że:

II. w okresie od września 1999r. do lutego 2000r. w P., rejonu (...), działając wspólnie i w porozumieniu z R. S., w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przedłożył w Banku (...) S.A. Oddział w P. nierzetelne i potwierdzające nieprawdę dokumenty w postaci faktur VAT zakupu linii technologicznej do produkcji europalet i brykietów, umów przedwstępnych sprzedaży nieruchomości nr (...) położonej w P. przy szybie (...), zawyżoną wycenę tej nieruchomości oraz nierzetelne i niewiarygodne informacje ekonomiczno – finansowe dotyczące zdolności kredytowej R. S., -a w styczniu 2000r. podrobił podpis R. S. na „(...)”, stanowiącym „załącznik nr (...) do umowy nr (...)” i dokument tak podrobiony przedłożył w Banku (...) w P. w celu uruchomienia w dniu 2 lutego 2000r. czwartej transzy kredytu, czym doprowadził pracowników w/w Banku do udzielenia R. S. w dniu 23 listopada 1999r. kredytu nr (...), na zakup i modernizację w/w nieruchomości w kwocie 1 200 000 złotych oraz wypłacenia wszystkich transz tego kredytu nie mając zamiaru jego spłaty, czym spowodował straty w wysokości 1 552 789,15 złotych na szkodę Banku (...), co stanowi mienie znacznej wartości

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk i art. 297 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk

M. R. został oskarżony o to, że:

III. w okresie od września 1999r. do lutego 2000r., w L. i P. rejonu (...), prowadząc działalność gospodarczą (...) (...) w L., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez R. S. i M. S. (1) pomógł im w uzyskaniu w dniu 23 listopada 1999r. w Banku (...) S.A. Oddział w P. kredytu nr (...) w kwocie 1 200 000 złotych w ten sposób, że wystawił potwierdzające nieprawdę dokumenty w postaci dwóch faktur VAT o nr (...) na zakup linii do produkcji euro –palet, tarcicy i brykietu, z których wynikało, że przedmioty te zakupione zostały przez R. S. od Firmy Handlowi – Usługowej (...) za cenę 435 906 złotych, podczas gdy w rzeczywistości nie sprzedawał wymienionych w tych fakturach urządzeń R. S. oraz wystawił nierzetelne dokumenty potwierdzające wykonywanie prac modernizacyjnych nieruchomości nr (...) w P., w celu przedłożenia ich w w/w Banku, wraz z wnioskiem o udzielenie kredytu i wypłatę poszczególnych jego transz, co spowodowało straty w mieniu o znacznej wartości w łącznej wysokości 1 552 789,15 złotych na szkodę Banku (...) S.A. – Zespół (...)

tj. o czyn z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk i art. 297 § 1 kk i art. 271 § 1 i 3 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk

M. H. została oskarżona o to, że:

IV. w okresie od września 1999r. do lutego 2000r. w P. rejonu (...) działając wspólnie i w porozumieniu z D. C., M. S. (1) i K. G., w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, nie dopełniła wynikającego z pełnionej funkcji Dyrektora Oddziału Banku (...) w P. obowiązku należytej dbałości o powierzone jej mienie banku w ten sposób, że w dniu 23 listopada 1999r. udzieliła R. S. kredytu nr (...) na zakup i modernizację nieruchomości nr (...) położonej w P. przy szybie (...) w kwocie 1 200 000 złotych wiedząc, iż przedłożył on w Banku (...) S.A. Oddział w P. nierzetelne i potwierdzające nieprawdę dokumenty w postaci faktur VAT zakupu linii technologicznej do produkcji europalet i brykietów, nierzetelnych i różnych w swej treści umów przedwstępnych sprzedaży w/w nieruchomości oraz wiedząc, że informacje ekonomiczno – finansowe dotyczące jego zdolności kredytowej są nierzetelne i niewiarygodne, a stanowiące przedmiot umowy przewłaszczenia na rzecz Banku przedmioty w postaci opisanej wyżej linii technologicznej, nie są własnością R. S., czym spowodowała szkodę majątkową w wielkich rozmiarach, w wysokości 1 552 789,15 złotych na szkodę Banku (...), w wyniku czego udzieliła pomocnictwa do wyłudzenia kredytu nr (...)

tj. o czyn z art. 296 § 3 kk w zw. z art. 296 § 1 i § 2 kk i art. 18 § 3 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk

D. C. została oskarżona o to, że:

V. w okresie od września 1999r. do lutego 2000r. w P. rejonu (...), działając wspólnie i w porozumieniu z M. H., M. S. (1) i K. G., w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, nie dopełniła wynikającego z pełnionej funkcji Naczelnika Wydziału Kredytów Oddział Banku (...) w P. obowiązku należytej dbałości o powierzony jej mienie banku w ten sposób, że w dniu 23 listopada 1999r. udzieliła R. S. kredytu nr (...) na zakup i modernizację nieruchomości (...) położonej w P. przy szybie (...) w kwocie 1 200 000 złotych wiedząc, iż przedłożył on w Banku (...) S.A. Oddział w P. nierzetelne i potwierdzające nieprawdę dokumenty w postaci faktur VAT zakupu linii technologicznej do produkcji europalet i brykietów, nierzetelnych i różnych w swej treści umów przedwstępnych sprzedaży w/ w nieruchomości oraz wiedząc, że informacje ekonomiczno – finansowe dotyczące jego zdolności kredytowej są nierzetelne i niewiarygodne, a stanowiące przedmiot umowy przewłaszczenia na rzecz Banku przedmioty w postaci opisanej wyżej linii technologicznej nie są własności R. S., czym spowodowała szkodę majątkową w wielkich rozmiarach, w wysokości 1 552 789,15 złotych na szkodę Banku (...), w wyniku czego udzieliła pomocnictwa do wyłudzenia kredytu nr (...)

tj. o czyn z art. 296 § 3 kk w zw. z art. 296 § 1 i § 2 kk i art. 18 § 3 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk

K. G. została oskarżona o to, że:

VI. w okresie od września 1999r. do lutego 2000r. w P., rejonu (...), działając wspólnie i w porozumieniu z D. C., M. S. (1) i M. H., w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, będąc zatrudniona w Banku (...) S.A. Oddział w P., w dniu 23 listopada 1999r. pomogła R. S. w uzyskaniu kredytu nr (...), na zakup i modernizację nieruchomości nr (...) położonej w P. przy szybie (...) w kwocie 1 200 000 złotych w ten sposób, że wiedząc, iż przedłożył on w Banku (...) S.A. Oddział w P. nierzetelne i potwierdzające nieprawdę dokumenty w postaci faktur VAT zakupu linii technologicznej do produkcji europalet i brykietów, nierzetelnych i różnych w swej treści umów przedwstępnych sprzedaży w/ w nieruchomości oraz wiedząc, że informacje ekonomiczno – finansowe dotyczące jego zdolności kredytowej są nierzetelne i niewiarygodne, a stanowiące przedmiot umowy przewłaszczenia na rzecz Banku przedmioty w postaci opisanej wyżej linii technologicznej, nie są własności R. S., oceniła je jako wiarygodne i potwierdzające zdolność kredytową wnioskodawcy, czym spowodowała szkodę majątkową w znacznych rozmiarach, w wysokości 1 552 789,15 złotych na szkodę Banku (...)

tj. o czyn z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk

Sąd Okręgowy w Legnicy wyrokiem z dnia 10 października 2013 r., sygn. akt: III K 92/09 orzekł:

I. uznał oskarżonego **R. R. (1)** za winnego popełnienia przestępstwa polegającego na tym, że w okresie od września 1999 roku do lutego 2000 roku w P., rejonu (...), działając wspólnie i w porozumieniu z M. S. (1), w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przedłożył w Banku (...) S.A. Oddział w P. nierzetelne i potwierdzające nieprawdę dokumenty m.in. w postaci faktur VAT zakupu linii technologicznej do produkcji europalet i brykietów, umów przedwstępnych sprzedaży nieruchomości nr (...) położonej w P. przy szybie (...) oraz przedłożył nierzetelne i niewiarygodne informacje ekonomiczno – finansowe dotyczące jego zdolności kredytowej, podpisał stanowiącą zabezpieczenie kredytu umowy przewłaszczenia opisanej wyżej linii technologicznej na rzecz Banku wiedząc, że nie jest właścicielem tych przedmiotów, a w styczniu 2000 roku przedłożył w Banku (...) w P. podrobiony przez M. S. (1) dokument w postaci „(...)”, stanowiącego „załącznik do umowy nr (...)” w celu uruchomienia czwartej transzy kredytu w dniu 2 lutego 2000 roku, co umożliwiło mu uzyskanie w dniu 23 listopada 1999 roku kredytu nr

(...), na zakup i modernizację w/w nieruchomości w kwocie 1 200 000 złotych oraz wypłacenia wszystkich transz tego kredytu, czym działał na szkodę Banku (...),

tj. czynu z art. 297 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art.297§1kk w zw. z art.11§3kk i na podstawie art.33§1,2,3 kk skazał go na karę 2(dwóch) lat pozbawienia wolności i grzywnę 200 (dwieście) stawek dziennych po 100 (sto) złotych każda;

II. uznał oskarżonego **M. G. S.** za winnego popełnienia przestępstwa polegającego na tym, że: w okresie od września 1999 roku do lutego 2000 roku w P., rejonu (...), działając wspólnie i w porozumieniu z R. S., w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przedłożył w Banku (...) S.A. Oddział w P. nierzetelne i potwierdzające nieprawdę dokumenty m.in. w postaci faktur VAT zakupu linii technologicznej do produkcji europalet i brykietów, umów przedwstępnych sprzedaży nieruchomości nr (...) położonej w P. przy szybie (...) oraz nierzetelne i niewiarygodne informacje ekonomiczno – finansowe dotyczące zdolności kredytowej R. S., a w styczniu 2000 roku podrobił podpis R. S. na „(...)”, stanowiącym „załącznik nr (...) do umowy nr (...)” i dokument tak podrobiony przedłożył w Banku (...) w P. w celu uruchomienia w dniu 2 lutego 2000 roku czwartej transzy kredytu, co umożliwiło uzyskanie R. S. w dniu 23 listopada 1999 roku kredytu nr (...), na zakup i modernizację w/w nieruchomości w kwocie 1 200 000 złotych oraz wypłacenia wszystkich transz tego kredytu ,czym działał na szkodę Banku (...),

tj. czynu z art. 297 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art.297§1kk w zw. z art.11§3kk i na podstawie art.33§1,2,3 kk skazał go na karę 2(dwóch) lat pozbawienia wolności i grzywnę 200 (dwieście) stawek dziennych po 100 (sto) złotych każda;

III. uznał oskarżonego **M. S. (2) R.** za winnego popełnienia przestępstwa polegającego na tym, że: w okresie od września 1999 roku do lutego 2000 roku w L. i P. rejonu (...), prowadząc działalność gospodarczą (...) (...) w L., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez R. S. i M. S. (1) pomógł im w uzyskaniu w dniu 23 listopada 1999 roku w Banku (...) S.A. Oddział w P. kredytu nr (...) w kwocie 1 200 000 złotych w ten sposób, że m.in. wystawił potwierdzające nieprawdę dokumenty w postaci dwóch faktur VAT o nr (...) na zakup linii do produkcji europalet, tarcicy i brykietu, z których wynikało, że przedmioty te zakupione zostały przez R. S. od Firmy Handlowi – Usługowej (...) za cenę 435 906 złotych, podczas gdy w rzeczywistości nie sprzedawał wymienionych w tych fakturach urządzeń R. S. oraz wystawił nierzetelne dokumenty potwierdzające wykonywanie prac modernizacyjnych nieruchomości nr (...) w P., w celu przedłożenia ich w w/w Banku, wraz z wnioskiem o udzielenie kredytu i wypłatę poszczególnych jego transz, działając tym na szkodę Banku (...) S.A. – Zespół (...)

tj. czynu z art. 18 § 3 kk z art. 297 § 1 kk i art. 271 § 1 i 3 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art.297§1kk w zw. z art.11§3kk w zw. z art.19§1kk i na podstawie art.33§1, 2, 3 kk skazał go na karę 1(jednego) roku pozbawienia wolności i grzywnę 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych po 100 (sto) złotych każda;

IV. uznał oskarżoną **M. H.** za winną popełnienia przestępstwa polegającego na tym, że: w okresie od września 1999 roku do lutego 2000 roku w P. rejonu (...) działając wspólnie i w porozumieniu z D. C. i K. G., nie dopełniła wynikającego z pełnionej funkcji Dyrektora Oddziału Banku (...) w P. obowiązku należytej dbałości o powierzone jej mienie banku w ten sposób, że w dniu 23 listopada 1999 roku udzieliła R. S. kredytu nr (...) na zakup i modernizację nieruchomości nr (...) położonej w P. przy szybie (...) w kwocie 1 200 000 złotych mając pełne podstawy do tego by stwierdzić, iż przedłożył on w Banku (...) S.A. Oddział w P. nierzetelne i potwierdzające nieprawdę dokumenty w postaci faktur VAT zakupu linii technologicznej do produkcji europalet i brykietów, nierzetelne i różne w swej treści umowy przedwstępne sprzedaży w/w nieruchomości oraz wiedząc, że informacje ekonomiczno – finansowe dotyczące jego zdolności kredytowej są nierzetelne i niewiarygodne, a stanowiące przedmiot umowy przewłaszczenia na rzecz Banku przedmioty w postaci opisanej wyżej linii technologicznej, nie są własnością R. S., czym spowodowała szkodę majątkową w wielkich rozmiarach, na szkodę Banku (...),

tj. czynu z art. 296 § 1 i 3 kk i za to na podstawie art. 296§3kk skazał ją na karę 1(jednego) roku i 6(sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

V. uznał oskarżoną **D. C.** za winną popełnienia przestępstwa polegającego na tym, że: w okresie od września 1999 roku do lutego 2000 roku w P. rejonu (...), działając wspólnie i w porozumieniu z M. H. i K. G., nie dopełniła wynikającego z pełnionej funkcji Naczelnika Wydziału Kredytów Oddział Banku (...) w P. obowiązku należytej dbałości o powierzony jej mienie banku w ten sposób, że w dniu 23 listopada 1999 roku udzieliła R. S. kredytu nr (...) na zakup i modernizację nieruchomości (...) położonej w P. przy szybie (...) w kwocie 1 200 000 złotych mając pełne podstawy by stwierdzić, że przedłożył on w Banku (...) S.A. Oddział w P. nierzetelne i potwierdzające nieprawdę dokumenty w postaci faktur VAT zakupu linii technologicznej do produkcji europalet i brykietów, nierzetelnych i różnych w swej treści umowy przedwstępne sprzedaży w/w nieruchomości oraz wiedząc, że informacje ekonomiczno – finansowe dotyczące jego zdolności kredytowej są nierzetelne i niewiarygodne, a stanowiące przedmiot umowy przewłaszczenia na rzecz Banku przedmioty w postaci opisanej wyżej linii technologicznej nie są własności R. S., czym spowodowała szkodę majątkową w wielkich rozmiarach, na szkodę Banku (...),

tj. czynu z art. 296 § 1 i 3 kk i za to na podstawie art. 296§3kk skazał ją na karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

VI. uznał oskarżoną **K. T. (...)** za winną popełnienia przestępstwa polegającego na tym, że: w okresie od września 1999 roku do lutego 2000 roku w P., rejonu (...), działając wspólnie i w porozumieniu z D. C. i M. H., będąc zatrudniona w Banku (...) S.A. Oddział w P., nie dopełniła wynikającego z pełnionej funkcji Kierownika Zespołu Kredytów Oddziału Banku (...) w P. obowiązku należytej dbałości o powierzone jej mienie banku w ten sposób, że w dniu 23 listopada 1999 roku pomogła R. S. w uzyskaniu kredytu nr (...), na zakup i modernizację nieruchomości nr (...) położonej w P. przy szybie (...) w kwocie 1 200 000 złotych w ten sposób, że wiedząc, iż mając pełne podstawy by stwierdzić, że przedłożył on w Banku (...) S.A. Oddział w P. nierzetelne i potwierdzające nieprawdę dokumenty w postaci faktur VAT zakupu linii technologicznej do produkcji europalet i brykietów, nierzetelne i różne w swej treści umowy przedwstępne sprzedaży w/w nieruchomości oraz wiedząc, że informacje ekonomiczno – finansowe dotyczące jego zdolności kredytowej są nierzetelne i niewiarygodne, a stanowiące przedmiot umowy przewłaszczenia na rzecz Banku przedmioty w postaci opisanej wyżej linii technologicznej, nie są własności R. S., oceniła je jako wiarygodne i potwierdzające zdolność kredytową wnioskodawcy, czym spowodowała szkodę majątkową w znacznych rozmiarach na szkodę Banku (...)

tj. czynu z art. 296 § 1 i 3 kk i za to na podstawie art. 296§3kk skazał ją na karę 1(jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

VII. na podstawie art.69§1kk i art.70§1pkt 1 kk wykonanie orzeczonych kar pozbawienia wolności warunkowo zawiesił wobec R. R. (1), M. S. (1), D. C., M. H. na okres lat 5 (pięciu), wobec M. R. i K. G. na okres lat 3(trzech);

VIII. na podstawie art.71§1kk wymierzył oskarżonym D. C., M. H. i K. G. kary grzywny po 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych po 100 (sto) złotych każda stawka;

IX. na podstawie art.41§1kk orzekł wobec oskarżonych M. H., D. C. oraz K. G. środek karny w postaci zakazu zajmowania stanowisk kierowniczych w bankowości na okres 3 (trzech) lat;

X. na podstawie art.46§1kk orzekł od oskarżonych na rzecz pokrzywdzonego Banku obowiązek częściowego naprawienia szkody:

- R. R. (1) i M. S. (1) poprzez zapłatę kwoty po 200 000,-(dwieście tysięcy) złotych,

- M. H., D. C. i K. G. po 50 000,- (pięćdziesiąt tysięcy) złotych, a M. R. 20 000,- (dwadzieścia tysięcy) złotych;

XI. na podstawie art.626§1 kpk i art.2 i 3 Ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania i wymierzył im opłaty:

- R. R. (1) w kwocie 4 300,- (cztery tysiące trzysta) złotych

- M. S. (1) w kwocie 4 300,- (cztery tysiące trzysta) złotych ,

- M. R. w kwocie 1 180,- (jeden tysiąc sto osiemdziesiąt) złotych

- M. H. w kwocie 680,- (sześćset osiemdziesiąt) złotych

- K. G. w kwocie 680,- (sześćset osiemdziesiąt) złotych

- D. C. w kwocie 680,- (sześćset osiemdziesiąt) złotych.

Apelacje od tego wyroku wnieśli oskarżeni, oraz prokurator co do oskarżonych R. R. (1), M. S. (1) i M. R..

Obrońca oskarżonego R. R. (1) zaskarżył wyrok co do pkt I, VII i X, zarzucając:

I. obrazę przepisów prawa materialnego, a to:

- art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. poprzez niewłaściwe zastosowanie w przyjętej wobec oskarżonego podstawie prawnej skazania art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., przy jednoczesnym pominięciu w opisie czynu stwierdzenia, które dokumenty oskarżony osobiście podrobił i braku odniesienia się do tak przyjętej kwalifikacji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

II. naruszenie przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na treść orzeczenia, a to:

- art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 413 §2 pkt 1 k.p.k. w zw. z 410 k.p.k. poprzez zaniechanie wyjaśnienia przez Sąd wszystkich istotnych okoliczności sprawy, a to dotyczących strony podmiotowej czynu zabronionego stypizowanego w przepisie art. 297 § 1 k.k., tj. odrębnego ustalenia obejmowania przez oskarżonego zamiarem uzyskania dla siebie kredytu oraz odrębnego ustalenia, czy jednocześnie działał on w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, a w konsekwencji wydanie rozstrzygnięcia z pominięciem ww. okoliczności;

- art. 2 §2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 424 §1 k.p.k., przejawiającą się w dowolnej, a nie swobodnej ocenie materiału dowodowego, przy jednoczesnym nieuwzględnieniu zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, dokonaną wybiórczo, polegającą w szczególności na stwierdzeniu, że R. R. (1) towarzyszył zamiar osiągnięcia korzyści majątkowej, podczas gdy przeczą temu ustalenia faktyczne w tym zakresie, a zwłaszcza ustalenie, że oskarżony regularnie sponował odsetki od kredytu zgodnie z umową do czasu jego osadzenia w jednostce penitencjarnej oraz brak stanowczych ustaleń Sądu co do rzeczywistego przeznaczenia otrzymanego w Banku (...) kredytu;

- art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 k.p.k. § 1 pkt 1 k.p.k., poprzez nieuwzględnienie okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, w szczególności wyjaśnień pozostałych współoskarżonych oraz samego R. R. (1), a w konsekwencji przyjęcie, że oskarżony miał świadomość, iż przedkładane przez niego dokumenty w postaci faktur VAT zakupu linii technologicznej do produkcji europalet i brykietów nie odzwierciedlają rzeczywistego stanu faktycznego oraz, że podpisując umowę przewłaszczenia opisanej wyżej linii technologicznej na rzecz Banku widział, że nie jest właścicielem tych przedmiotów, podczas gdy nie zostało wyjaśnione jaka była jego rzeczywista rola w całym procederze, w jaki sposób R. R. (1) miał wchodzić w posiadanie tych dokumentów, co potwierdza tylko jego wersję, że otrzymywał przygotowane dokumenty i przedkładał je bez zapoznania się z ich treścią, a tym bardziej bez zamiaru kierunkowego, przez co działał jedynie w zamiarze ewentualnym, tj. przy zachowaniu wymaganej staranności mógł uniknąć przedłożenia nierzetelnych lub potwierdzających nieprawdę dokumentów;

- art. 6 k.p.k. w zw. z art. 413 § 2 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt 2 k.p.k., poprzez sformułowanie w uzasadnieniu wyroku – w zakresie, w którym Sąd dokonuje ustaleń faktycznych – twierdzeń sprzecznych z opisem czynu przyjętym jako podstawa skazania oskarżonego, a odnoszących się przedłożenia w Banku (...) w P. „(...)”, stanowiącego „załącznik nr (...) do umowy nr (...)” w celu uruchomienia w dniu 2 lutego 2000 r. czwartej transzy kredytu.

Podnosząc powyższe zarzuty, apelujący wniósł o :

1.zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie odmiennie co do istoty sprawy poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów zabronionych;

ewentualnie:

2.uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego M. S. (1) zaskarżonemu wyrokowi zarzucił obrazę przepisów postępowania, mogącą mieć istotny wpływ na treść wyroku, a to:

1.art.7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. oraz art. 424 § 1 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, skutkujące dokonaniem ustalenia, że:

- M. S. (1) podrobił podpis R. S., podczas gdy brak w zgromadzonym w sprawie materiale wiarygodnych, wyraźnie określonych oraz odpowiednio ocenionych przez Sąd pierwszej instancji dowodów, które wskazywałyby na to, że do podrobienia takiego faktycznie doszło;

- przedstawione do wniosku o udzielenie kredytu dokumenty – nawet jeśliby przyjąć, że mogłyby one okazać się obiektywnie nierzetelne – dotyczyły okoliczności mających w tym konkretnym przypadku istotne znaczenie dla uzyskania kredytu, skoro jednocześnie z innych ustaleń Sądu, poczynionych w oparciu o opinię biegłej, jednoznacznie wynika, że Bank był zainteresowany udzieleniem kredytu niejako „za wszelką cenę”, a więc niezależnie od tego, że z dokumentów, jakimi dysponował, miał wynikać brak zdolności kredytowej R. S..

2.art. 415 § 5 k.p.k. – wyrażającą się w orzeczeniu wobec M. S. (1) (na podstawie art. 46 §1 k.k.) obowiązku naprawienia szkody w kwocie 200.000 złotych, mimo wynikającego ze zdania drugiego naruszonego przepisu zakazu orzekania takiego obowiązku, jeśli – jak miało to właśnie miejsce w rozpoznawanej sprawie – roszczenie wynikające z popełnienia przestępstwa było przedmiotem innego postępowania, albo o roszczeniu tym prawomocnie orzeczono.

Podnosząc powyższe zarzuty, apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w sposób uwzględniający podniesione wyżej zarzuty, albo też – w przypadku, gdyby zgromadzony materiał dowodowy nie pozwolił w ocenie Sądu na wydanie orzeczenia reformatoryjnego – uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Obrońca oskarżonego M. R. zaskarżył powyższy wyrok w pkt III, VII i X, zarzucając:

I. obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 62 § 1-2 k.k.s., poprzez jego niezastosowanie w sytuacji, gdy zachowanie oskarżonego, polegające na wystawieniu faktur nierzetelnych – faktu fikcyjnych, tj. dokumentujących czynność w ogóle niezaistniałą, jako stwarzające niebezpieczeństwo powstania uszczerbku finansowego względem Skarbu Państwa, godzi w art. 62 k.k.s., a przepis ten jako *lex specialis* wypiera normę ogólną, czyli art. 271 §1 k.k.

II. obrazę przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na treść orzeczenia, a to art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., poprzez zaniechanie wyjaśnienia przez sąd wszystkich istotnych

okoliczności sprawy, a to dotyczących strony podmiotowej przestępstwa z art. 18 §3 k.k. w zw. z art. 297 § 1 k.k., tj. zamiaru towarzyszącego M. R. przy pomocnictwie do oszustwa kredytowego.

III. obrazę przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na treść orzeczenia, a to art. 4 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., poprzez brak wszechstronnego rozpoznania sprawy, w szczególności niezbadania wersji oskarżonego, zgodnie z którą oskarżony zawarł jako pośrednik z firmą (...) lub (...) umowę o wykonanie robót budowlanych na nieruchomości w P., które to prace zrealizowano w wyniku wykonania ww. umowy; niezbadanie, czy w dacie zawarcia umowy firma o wskazanej nazwie istniała na rynku firm świadczących usługi ogólnobudowlane i czy wykonywała prace modernizacyjne na nieruchomości w P..

IV. obrazę przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na treść orzeczenia, a to art. 424 k.p.k. poprzez brak wskazania, z jakich powodów sąd odmówił wiary wyjaśnieniom oskarżonego, a także niewyjaśnienie podstawy prawnej wyroku, w tym w szczególności kwalifikacji prawnej zarzucanego oskarżonemu czynu, celu działania oskarżonego, jak też powodów, dla których Sąd I instancji przyjął, iż oskarżony działał w sposób umyślny z zamiarem bezpośrednim, a w konsekwencji sprowadzenie całego uzasadnienia do jednego tylko stwierdzenia, zgodnie z którym „oskarżony z logicznego punktu widzenia nie mógł się interesować tym, po co oskarżonym R. i S. potrzebne są wystawione przez niego dokumenty”, bez wyjaśnienia, skąd miałyby wiedzieć, do czego mają posłużyć.

V. obrazę przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na treść orzeczenia, a to art. 2 §2 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. w zw. z art.424 § 1 k.p.k., przejawiającą się w poczynieniu niekorzystnych domniemań w sytuacji, gdy stan dowodów zgromadzonych w sprawie, nie pozwalał na ustalenie faktów w sposób nienaruszający zasady in dubio pro reo, bez ryzyka błędu w tym zakresie, w szczególności poprzez poczynienie przez Sąd bezpodstawnego domniemania, iż oskarżony M. R. wiedział, w jaki sposób zostaną wykorzystane dokument, które wystawił.

VI. obrazę prawa procesowego która miała istotny wpływ na treść orzeczenia, a to art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., poprzez zupełne pominięcie okoliczności, iż oskarżony w ramach działalności firmy, którą założył, pośredniczył przy zaopatrzeniu firmy (...) w linię technologiczną do produkcji brykietu i europalet, przy której zakupie był obecny, jak też pośredniczył w wyborze firmy modernizującej obiekt w P., w związku z czym wystawione dokumenty mogły obejmować pośrednictwo firmy (...) przy zakupie i remoncie (w tym w znalezieniu kontrahentów i w wynegocjowaniu ceny).

VII. obrazę prawa procesowego która miała istotny wpływ na treść orzeczenia, a to art. 4 k.p.k., poprzez zupełne pominięcie, że transakcja zakupu linii technologicznej do produkcji brykietu i europalet, została sfinalizowana a strony rozliczyły się wzajemnie, co potwierdzają zeznania świadka K. S. (protokół z dnia 30 września 2010 r.), a w konsekwencji błędne przyjęcie, iż ww. linia nigdy nie została zakupiona.

Podnosząc powyższe zarzuty, apelujący wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie odmiennie co do istoty poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu zabronionego,

ewentualnie:

2. uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrończyni oskarżonej M. H. zaskarżyła wyrok co do pkt IV, VII, VIII, IX, X i XI, zarzucając:

1. obrazę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść orzeczenia, tj.:

- art. 7, art. 424 § 1 pkt 1 w zw. z art. 2 §2 k.p.k. polegającą na mało wnikliwej i wybiórczej ocenie dowodów co doprowadziło do nieprawidłowych ustaleń faktycznych w zakresie ustalenia, że oskarżona M. H. z zamiarem bezpośrednim lub co najmniej wynikowym, nie dopełniła ciężących na niej obowiązków wyrządzając szkodę majątkową w wielkich rozmiarach w mieniu pokrzywdzonego Banku.

- art. 196 § 3 k.p.k. polegające na bezzasadnym oddaleniu wniosku obrońcy oskarżonej K. G. z dnia 14.05.2013 r. o powołaniu innego biegłego sądowego z zakresu bankowości i rachunkowości z uwagi na ujawnienie się powodów osłabiających zaufanie co do bezstronności biegłej A. B., popartego przez innych obrońców, w tym obrońcę oskarżonej M. H., pomimo, że opinia biegłej zawierała sformułowania dotyczące winy oskarżonej i oceny prawnej jej czynu, a uprawnienia w tym zakresie zastrzeżone są wyłącznie dla Sądu, a zatem Sąd był zobligowany do powołania innego biegłego w sprawie.

- art. 201 k.p.k. polegające na przyznaniu opinii biegłego sądowego z zakresu bankowości i rachunkowości A. B. z dnia 14.02.2006 r. waloru jasności, spójności i logiczności i pełności w sytuacji, gdy opinia biegłej nie uwzględniała całości materiału niezbędnego do zbadania sprawy w zleczonej dziedzinie oraz gdy biegła nie udzieliła odpowiedzi na wszystkie postawione w zleceniu pytania, w szczególności na pytanie czy realizacja umowy, nadzór na spłatą kredytu i działania windykacyjne były prawidłowe ze względu na wymogi zarówno prawa bankowego jak i wewnętrznych procedur obowiązujących w banku (część druga pytania nr 1 zawartego w zleceniu opracowania opinii w sprawie).

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, który miał wpływ na jego treść, a polegający na dowolnym ustaleniu, że oskarżona M. H. dopuściła się popełnienia czynu z art. 296 §1 i § 3 k.k., tj. działając wspólnie i w porozumieniu z D. C. i K. G. nie dopełniła wynikającego z pełnionej funkcji Dyrektora Oddziału Banku (...) w P. obowiązku należytej dbałości o powierzone jej mienie w ten sposób, że udzieliła R. S. kredytu w kwocie 1.200.000 zł pomimo, że w materiałne dowodowym zgromadzonym w sprawie brak było dowodów na to, że oskarżona obejmowała swoim zamiarem bezpośrednim lub co najmniej wynikowym zarówno niedopełnienie ciężących na niej obowiązków, ale także spowodowanie skutku w postaci szkody majątkowej w wielkich rozmiarach.

Podnosząc powyższe zarzuty, apelująca wniosła o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonej M. H. od zarzucanego jej czynu;

ewentualnie:

2. uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonej D. C. zaskarżył powyższy wyrok w całości, zarzucając:

1. obrazę przepisów postępowania, a w szczególności art. 4, 7, 196 § 3, 410 i 424 k.p.k., mającą wpływ na treść wyroku poprzez:

- odstąpienie od badania i pominięcie wszystkich okoliczności korzystnych i istotnych dla winy oskarżonej i oparcie wyroku wyłącznie na okolicznościach obciążających;

- odmówienie wyjaśnieniom oskarżonej wiarygodności, bez należytego uzasadnienia takiego stanowiska i wprowadzenie wniosków o jej winie w oparciu o jej stwierdzenia wyrwane z kontekstu wyjaśnień;

- oparcie oceny jej wyjaśnień przez pryzmat wniosków pisemnej opinii biegłej oraz jej opinii uzupełniającej złożonej na rozprawie, które to wnioski i wypowiedzi wykazywały jednoznacznie na ponad przeciętne emocjonalne i jednostronnie negatywne podejście do opiniowanych zachowań osk. D. C., nakazujące szczególną wnikliwość oceny stanowiska biegłej i rozważenie potrzeby powołania innego biegłego;

- i dokonanie przez to dowolnej oceny materiału dowodowego w sposób oderwany od realiów czasowych i gospodarczych zdarzenia będącego przedmiotem wyroku;

- a także, że w miejsce rzetelnego i wszechstronnego rozważenia dowodów w uzasadnieniu wyroku dokonał Sąd streszczeń wyjaśnień oskarżonej i zamieścił fragmenty opinii biegłej, poprzestając jedynie na uproszczonych komentarzach i uwagach, które nie pozwalają na zrozumienie na czym polegało umyślne działanie osk. D. C. zarówno w zakresie niedopełnienia przez nią obowiązków jak i spowodowania skutku w postaci znacznej szkody majątkowej Banku.

2. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na braku dostatecznych ustaleń:

- w zakresie pozwalającym na zindywidualizowanie odpowiedzialności osk. D. C., a także pozostałych oskarżonych – pracownik Banku, w szczególności dotyczących struktury Banku, ówczesnego stanu zatrudnienia, zakresu obowiązków i praktyki funkcjonowania oskarżonych w systemie podległości organizacyjnej;

- w zakresie prawidłowości postępowania jednostek organizacyjnych Banku (...), oceniających pracę Oddziału Banku w P., w tym zwłaszcza procedurę udzielenia kredytu, będącego przedmiotem wyroku, w czasie po jego udzieleniu oraz windykujących kredyt;

- w zakresie dotyczącym wpływu decyzji (...) Banku (...) na wysokość szkody Banku;

oraz nieprawidłowym ustaleniu:

- że osk. D. C. miała wystarczające podstawy do oceny, że kredytobiorca przedłożył do wniosku nierzetelne i potwierdzające nieprawdę dokumenty to jest faktury VAT zakupu linii technologicznej i umowy przedwstępne sprzedaży nieruchomości;

- że osk. D. C. wiedział o tym, że informacje ekonomiczno-finansowe dotyczące zdolności kredytowej kredytobiorcy są nierzetelne i niewiarygodne, a przedmioty stanowiące zabezpieczenie kredytu nie są jego własnością;

- że szkoda Banku jest równa wysokości kwoty udzielonego kredytu.

3. rażąca niewspółmierność wymierzonej oskarżonej kary pozbawienia wolności, grzywny i zastosowanego środka karnego, wynikająca z niedostatecznie wnikliwego rozważenia wszystkich okoliczności podmiotowo-przedmiotowych dotyczących oskarżonej i z wewnętrznej dysproporcji w stosunku do kar i środków karnych wymierzonych pozostałym oskarżonym, w szczególności odpowiadających za popełnienie przestępstwa opisanego w treści art. 297 i 270 k.k.

Podnosząc powyższe zarzuty, apelujący wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonej, ewentualnie przyjęcie, że czyn został popełniony nieumyślnie i warunkowe umorzenie postępowania karnego;

2. znaczne zmniejszenie wymierzonych oskarżonej kar i ograniczenie wysokości obowiązku naprawienia szkody;

ewentualnie:

3. przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonej K. G. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

naruszenie prawa procesowego, a mianowicie art. 196 § 3 k.p.k. poprzez nieuwzględnienie przez Sąd wniosku obrońcy oskarżonej K. G. o powołanie innego biegłego sądowego z zakresu bankowości i rachunkowości, z uwagi na ujawnienie powodów osłabiających zaufanie co do bezstronności biegłej A. B..

Podnosząc ten zarzut, wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Legnicy do ponownego rozpoznania.

W przypadku nieuwzględnienia powyższego zarzutu – na mocy art. 438 pkt 1-3 k.p.k. zarzucił:

1. obrażę prawa procesowego, a mianowicie art. 7 k.p.k., oraz art. 410 k.p.k. która miała istotny wpływ na treść orzeczenia, polegającą na naruszeniu przez Sąd I instancji zasady swobodnej oceny dowodów oraz braku wszechstronnego rozważenia przez Sąd I instancji całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie oraz wszystkich istotnych okoliczności ujawnionych w sprawie poprzez przyjęcie, że:

- K. G. jako Kierownik Zespołu Kredytów zajmowała wówczas stanowisko związane z odpowiedzialnością materialną;

- przy rozpatrywaniu wniosku o kredyt złożonego przez oskarżonego R. R. (1) (S.) wymienione naruszyły szereg przepisów obowiązujących wówczas w Banku (...) w tym przede wszystkim Komunikatu nr (...) z dnia 17.06.1999 r. w sprawie (...), Komunikatu nr (...) w sprawie (...), Komunikatu nr (...) w sprawie (...);

- oskarżona K. G. z datą 20.11.1999 r. opracowała dokument (...) – dokonując pozytywnej oceny zdolności kredytowej firmy (...) jak i prawnych zabezpieczeń kredytu. Powyższe zaakceptowały D. C. i M. H.. Jednak w tej dacie oskarżony R. nie posiadał zdolności kredytowej. Istotne jest, że przy ocenie zdolności kredytowej firmy (...) nie były przestrzegane przepisy bankowe. Firma (...) tzw. business plan oparła na działalności Firmy (...) s.c., którą R. R. (1) (S.) prowadził wspólnie z K. J. do września 1999 r. Opracowane przez K. G. dokumenty ekonomiczno finansowe firmy (...) nie tylko zawierały dowolne kwoty, ale były również błędnie przedstawiane – dokonane zostały manipulacje w celu ukrycia braku płynności finansowej R. R. (1) (S.). Oskarżony R. zakwalifikowany został bez żadnego uzasadnienia do kategorii zadawalająca (44 punkty na min. 43);

- przyjmując na zabezpieczenie udzielonego oskarżonemu R. R. (1) kredytu hipotekę na nieruchomość pokrzywdzony Bank nie przestrzegał przepisów Komunikatu nr (...) z 30.11.1995 r. w sprawie (...), odstąpił od weryfikacji przedstawionej przez kredytobiorcę wyceny przez rzeczoznawcę nieruchomości hipotecznej. Podobnie nie zadbał o sprawdzenie czy R. R. (1) (wówczas S.) istotnie jest właścicielem rzeczy ruchomych stanowiących zabezpieczenie rzeczowe kredytu, jak i nie zweryfikował wartości zabezpieczenia rzeczowego, które ustanowione zostało z datą 28.01.2000 r., podobnie jak cesja praw z ubezpieczenia nieruchomości i rzeczy ruchomych, tj. po terminie ustalonym umowa kredytową;

- naruszenie prawa procesowego, a mianowicie art. 415 § 5 k.p.k. i orzeczenie na podstawie art. 46 § 1 k.k. od oskarżonych na rzecz pokrzywdzonego Banku obowiązek częściowego naprawienia szkody, kiedy o roszczeniu wynikającym z popełnienia przestępstwa prawomocnie orzeczono (wydany został prawomocny bankowy tytuł wykonawczy).

Podnosząc powyższe zarzuty, wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonej od zarzucanego jej czynu opisanego w punkcie VI części wstępnej wyroku oraz uchylenie orzeczenia z pkt IX części dyspozytywnej wyroku dotyczącego środka karnego zakazu zajmowania przez K. G. stanowisk kierowniczych w bankowości na okres 3 lat i punktu X części dyspozytywnej wyroku dotyczącego częściowego obowiązku naprawienia szkody przez oskarżoną K. G.;

ewentualnie:

- uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Legnicy do ponownego rozpoznania.

Prokurator zaskarżył wyrok w części dotyczącej oskarżonych R. R. (1), M. S. (1) i M. R., zarzucając:

I. błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść polegający na bezzasadnym przyjęciu przez Sąd I instancji, iż oskarżeni:

- R. R. (1) i M. S. (1) swoim zachowaniem, wyczerpali jedynie znamiona czynu z art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. podczas gdy przeprowadzona, wolna od błędów, analiza zebranych w sprawie dowodów, w tym dowodów z dokumentów dołączonych do wniosku kredytowego, chociażby w postaci dwóch fikcyjnych faktur VAT dokumentujących nabycie maszyn i urządzeń, potwierdzenia wykonania określonych prac na nieruchomości, nierzetelnych i niewiarygodnych informacji ekonomiczno-finansowych dotyczących zdolności kredytowej, dalej dowodu z opinii biegłej z zakresu bankowości, innych dowodów, ocenione we wzajemnym powiązaniu, z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego wskazują jednoznacznie, iż oskarżeni działali w zamiarze doprowadzenia Banku do niekorzystnego rozporządzenia mieniem i wskazuje na istnienie związku przyczynowego pomiędzy ich zachowaniem a powstałą szkodą w znacznych rozmiarach, co daje podstawy do uznania, iż oskarżeni ci dopuścili się również przestępstwa oszustwa w stosunku do mienia znacznej wartości, o jakim mowa w art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k., co skutkować powinno przyjęciem kwalifikacji prawnej oddającej całość ich przestępczego zachowania, tj. czynów z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

- M. R. swoim zachowaniem wyczerpał znamiona czynu z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 297 § 1 i 3 k.k. i art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., podczas gdy przeprowadzona, wolna od błędów analiza zebranych w sprawie dowodów, w tym odnoszących się do zachowania oskarżonego, celu i okoliczności towarzyszącym wystawieniu przez tegoż oskarżonego fikcyjnych dokumentów w postaci dwóch faktur VAT, potwierdzających zakup przez R. R. (1) maszyn oraz potwierdzenia wykonania określonych prac na nieruchomości zajmowanej przez działalność gospodarczą R. R. (1), a więc dokumentów istotnych dla udzielenia kredytu, dalej opinii biegłej z zakresu bankowości, innych dowodów ocenione we wzajemnym powiązaniu, z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego wskazują jednoznacznie na istnienie związku przyczynowego pomiędzy zachowaniem w/wym. a szkodą, co daje podstawy do uznania, że oskarżony dopuścił się również przestępstwa pomocnictwa do oszustwa do mienia znacznej wartości o jakim mowa w art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k., co skutkować powinno przyjęciem w stosunku do niego prawidłowej kwalifikacji prawnej, oddającej

całość jego przestępczego zachowania, tj. czynu z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

II. obrazę przepisu prawa materialnego, a to art. 11 § 3 k.k., polegającą na wymierzeniu kary za przypisane oskarżonemu M. R. przestępstwo na podstawie art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 19 k.k., zamiast na podstawie przepisu kodeksu karnego, przewidującego karę surowszą, a to art. 271 § 3 k.k.

Podnosząc powyższe zarzuty, wniósł o uchylenie wyroku w odniesieniu do oskarżonych R. R. (1), M. S. (1) i M. R. i przekazanie sprawy wyżej wymienionych do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Legnicy.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Wszystkie wywiezione apelacje nie są pozbawione słuszności. Nie jest do końca jasne, z jakiego powodu Sąd Okręgowy odstąpił od przypisania oskarżonym R. R. (1) i M. S. (1) przestępstwa oszustwa, zaś M. R. pomocnictwa do tego występku. Z jednej bowiem strony Sąd ten wykluczył, aby dwaj pierwsi wprowadzili M. H., D. C. i K. G. w błąd (str.43 uzasadnienia), z drugiej zaś tenże Sąd wskazuje, że celem zabiegów M. S. (1) i R. R. (1) było „maskowanie, zatajanie i zniekształcanie informacji o rzeczywistej sytuacji majątkowo-osobistej R. R. (1)”, zaś działania te miały istotne znaczenie przy podejmowaniu decyzji kredytowej (str.48 uzasadnienia). Ta oczywista, wewnętrzna sprzeczność pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie wyklucza wprawdzie dokonania kontroli instancyjnej orzeczenia Sądu I instancji, obliguje jednak Sąd Odwoławczy do stwierdzenia jego istotnych a zarzucanych w apelacjach wszystkich obrońców mankamentów, jakie wymagają zasadniczej weryfikacji. Znaczna część pisemnego uzasadnienia sprowadza się do cytowania wypowiedzi przesłuchiwanym w toku rozprawy głównym osobom oraz cytowania (bez wskazania źródła owych cytatów) poglądów judykatury, zaś samodzielna ocena przeprowadzonych dowodów a także analiza prawna zachowań oskarżonych sprowadza się do stosunkowo ogólnikowych twierdzeń, nierzadko ze sobą sprzecznych. Wskazać jednak należy, że uzasadnienie nie jest częścią wyroku. Wadliwe uzasadnienie tylko wtedy prowadzi do powinności uchylenia zaskarżonego orzeczenia, gdy nie spełnia ono kryteriów z art.424 kpk w takim stopniu, że nie jest możliwe odtworzenie procesu decyzyjnego Sądu I instancji a zarazem brak jest, ze względu na rodzaj i charakter zarzutów apelacyjnych prawnej możliwości dokonania właściwej rekapitulacji faktów oraz ich subsumpcji. Rację ma zatem prokurator, który powołał się na błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, jaki mógł mieć wpływ na jego treść. Ustalenia takie zawarte są bowiem w części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku, nie zaś w jego uzasadnieniu a skoro tak, to bez wątpienia Sąd I instancji nietrafnie ustalił, że nie doszło w realiach sprawy do popełnienia przestępstwa oszustwa. Prawdą jest to, że nie ma dowodu wskazującego na brak woli a zatem i brak zamiaru spłacania zaciągniętego przez R. R. (1) kredytu. Nie ten jednak element statuuje niekorzystność- w rozumieniu art.286§1 kk rozporządzenia mieniem przez pokrzywdzony bank. Wszak realna szkoda majątkowa nie jest immanentną cechą tego występku a co za tym idzie nawet całkowita spłata zobowiązania, o jakim mowa nie ekskulpowalaby R. R. (1), M. S. (1), ani też M. R. w tym zakresie. Co prawda spotkać można niekiedy twierdzenia przeciwne (wyrok SA w Katowicach z dnia 23.08 2013r., II AKa 262/13, Lex nr 1366070) w świetle których to warunkiem przypisania sprawcy przestępstwa z art.297§1 kk kumulatywnej odpowiedzialności z art.286§1 kk jest wykazanie, że w chwili przedkładania pracownikowi banku (...) dokumentu i następnie podpisania umowy kredytowej sprawca miał jednocześnie zamiar nieuiszczania rat kredytu. Twierdzenia takie są jednak nie tylko odosobnione, ale co ważniejsze-pozbawione racji. Skoro do zespołu ustawowych znamion występku oszustwa nie należy realna szkoda majątkowa, to jej brak sam przez się nie wyłącza możliwości zastosowania art.286§1 kk.Z przepisu tego wynika, że skutkiem zachowania sprawcy jest doprowadzenie pokrzywdzonego podmiotu do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, przy czym jest nim każda czynność dysponowania nim, która pogarsza sytuację majątkową pokrzywdzonego, w tym także zmniejsza jego szansę na zaspokojenie roszczeń w przyszłości (por.postanow.SN z dn. 3.04 2012r. V KK 451/11, Lex nr 1163989). Przy zawieraniu umowy kredytowej sytuacja taka następuje wówczas, gdy bank udziela kredytu bez odpowiedniego zabezpieczenia, bądź też obciążonego większym ryzykiem, aniżeli wynika to z zapewnień kredytobiorcy i przedstawionych przezeń dokumentów (wyrok SA w Katowicach z dn. 11.07 2013r. II AKa 223/13, LEX nr 1349906; wyrok SN z dn.16.05 2008r. II KK 354/07 LEX nr 435363). Taka właśnie sytuacja miała miejsce w przedmiotowej sprawie. W świetle zawartej umowy zabezpieczeniem udzielonego R. R. (1) kredytu w

kwocie 1 200 000 zł była hipoteka na nieruchomości, przewłaszczenie rzeczy ruchomych, cesja tytułu ubezpieczenia tych przedmiotów oraz weksel własny in blanco(k.57-58 akt sprawy).Zgodnie z dołączonym do wniosku operatem szacunkowym wartość obciążonej hipoteką gwarancyjną nieruchomości wynosiła niemal tyle, ile kwota kredytu. W istocie, jak wynika z opinii biegłego(k.1216-1240 akt sprawy) nieruchomość ta warta była zaledwie niespełna 250 000zł, zaś stanowiące przedmiot umowy przewłaszczenia maszyny i urządzenia nie były własnością R. R. (1). W rezultacie zatem bank udzielił mu kredytu w kwocie 1 200 000zł a jako zabezpieczeniem jego spłaty dysponował nieruchomością o wartości niecałych 250 000zł.Nie sposób przy tym wywodzić, że podmioty decydujące o przyznaniu tegoż kredytu w osobach oskarżonych M. H., D. C. i K. G. o faktach tych wiedziały, bo żaden przeprowadzony dowód na taką ich świadomość nie wskazuje. Rację ma skarżąca wyrok obrończyni M. H., która w swojej apelacji powołuje się na wyjście biegłej z zakresu bankowości poza zakres jej kompetencji poprzez formułowanie w sporządzonej opinii ocen i twierdzeń zastrzeżonych wyłącznie dla sądu oraz obrońca D. C., który zarzuca niedostatecznie wnikliwą ze strony Sądu Okręgowego ocenę tego dowodu, co jednak wbrew stanowiskom zawartym w tychże apelacjach a także w apelacji obrońcy K. G. nie dyskredytuje tej opinii w całości. Pamiętać bowiem należy, że R. R. (1) do wniosku kredytowego załączył fakturę zakupu maszyn i urządzeń oraz polisy ubezpieczeniowe, opiewające na kwotę 1 200 000zł co do nieruchomości i 435 000 zł na maszyny i urządzenia(k.1000 i nast.akt sprawy).Nie sposób w tej sytuacji za Sądem Okręgowym przyjmować, że oskarżone pracownice Banku (...) oddział w P. wiedziały o nierzetelności przedłożonych w celu uzyskania kredytu dokumentów, w tym faktur VAT i danych ekonomiczno-finansowych przedsiębiorstwa (...) (wówczas S.) a także operatu szacunkowego stanowiącej przedmiot zabezpieczenia nieruchomości. W ogóle natomiast nie można mówić o rzetelności przedłożonych umów przedwstępnych, ani też umowy przenoszącej własność owej nieruchomości. Zasada swobody zawierania umów pozwala na w zasadzie dowolne kształtowanie ich treści, w tym również ceny. R. R. (1) mógł zatem nabyć za kwotę 800 000zł nieruchomość wartą w istocie niecałe 250 000zł, co też faktycznie uczynił. Jest przy tym bezsporne, że żadna z oskarżonych pracownic banku nie miała wystarczającej wiedzy do fachowej i kompleksowej wyceny nieruchomości, o jakiej mowa ani też do kwestionowania wynikającej z faktur i dokumentu zatytułowanego „porozumienie handlowe” transakcji nabycia przez ubiegającego się o kredyt linii technologicznych do produkcji europalet i brykietu. Ustalenia odmienne, jakich dokonał Sąd meriti przyjmując za ich podstawę opinię biegłej obarczone są błędem, polegającym na analizie zachowań oskarżonych M. H., D. C. i K. G. ex post. Rzetelna i miarodajna opinia biegłego, na podstawie której można dokonywać pozytywnych ustaleń faktycznych powinna odnosić się do faktów, zdarzeń i informacji znanych w chwili czynu lub wcześniej a nie danych, których ujawnienie miało miejsce w okresie późniejszym. W przedmiotowej sprawie biegła A. B. wiedziała wydając opinię, że przedłożone przez R. R. (1) dokumenty nie są rzetelne i w swej treści nie zawierają prawdy i przez ten pryzmat dokonała nieuprawnionej oceny zachowań pracownic banku. Żaden inny dowód nie wskazuje natomiast na taką wiedzę tychże oskarżonych, co wprost wyłącza możliwość przypisania im umyślności. To samo dotyczy zagadnienia protokołu zdawczo-odbiorczego prac remontowo-budowlanych, prowadzonych na kredytowanym obiekcie. Prace tego rodzaju były na nim w rzeczywistości prowadzone a w ich efekcie wartość nieruchomości wzrosła do ponad 2 200 000zł, co wynika z operatu szacunkowego sporządzonego przez J. P. i zeznań jego autora. Wprawdzie sam protokół nie odzwierciedlał rzeczywistego przebiegu tych prac, jednakże wyłącznie na tej podstawie nie można skutecznie wywodzić, że oskarżone, o których mowa miały tego pełną świadomość, skoro żadna z nich nie posiadała odpowiedniej wiedzy w zakresie budownictwa. Okoliczności te wprost wskazują, że oskarżone M. H., D. C. i K. G. zostały co do opisanych okoliczności wprowadzone w błąd a to z kolei nie pozwala na ustalenie, że popełniły przestępstwo nadużycia zaufania w obrocie gospodarczym umyślnie.

Zarówno występki oszustwa, jak i przestępstwo oszustwa bankowego są zachowaniami dwuetapowymi. Ustawowe znamiona art.286§1 kk i art.297§1 kk w warunkach kumulatywnego zbiegu przepisów zachodzą wówczas, gdy sprawca wprowadza osobę ze strony banku uprawnioną do podjęcia decyzji kredytowej w błąd przedkładając jej podrobiony, przerobiony, poświadczający nieprawdę albo nierzetelny dokument albo nierzetelne pisemne oświadczenie co do okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania kredytu, zaś w wyniku tego uzyskuje dla siebie lub innej osoby korzyść majątkową w postaci pozyskania takiego wsparcia finansowego. Kwota niezasadnie przyznanego w wyniku tych oszukańczych zabiegów kredytu jest zatem uzyskaną przez sprawcę korzyścią majątkową, poprawia bowiem jego sytuację finansową, rozumianą jako całokształt stosunków majątkowych. Skoro zatem R. R. (1) i M. S. (1) w warunkach niekwestionowanego współdziałania przestępnego w taki właśnie sposób się zachowali, to wyczerpali oni ustawowe

znamiona, stypizowane w obu wymienionych wyżej przepisach. Nie sposób w tej sytuacji podzielić zarzutu obrońcy M. S. (1) o braku istotności znaczenia przedłożonych do wniosku kredytowego dokumentach, skoro żaden z nich w swej treści nie zawierał prawdy, zaś bank udzielił żądanego kredytu posiadając jako jedyne realne zabezpieczenia weksel i hipotekę na nieruchomości wartą około 1 000 000 zł mniej, niż kwota kredytu. Nie jest również trafny zarzut obrońcy R. R. (1) co do braku po stronie tegoż oskarżonego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej, o czym była mowa wyżej.

Wbrew zawartemu w apelacji stanowisku obrońcy oskarżonego M. S. (1) opinia biegłego z zakresu badania pisma ręcznego wprost wskazuje na to, że M. S. (1) nakreślił podpis R. R. (1) (wówczas S.) co oznacza, że sfalszował jego podpis na protokole zdawczo- odbiorczym z dnia 28.01.2000r. Zawarte w tej materii sformułowania biegłego są kategoryczne, poparte zostały również odpowiednimi badaniami i przekonującym wywodem. Trafnie zatem Sąd I instancji ustalił, że dokument ten nosił cechy wskazane w art. 297§1 kk a jako że stanowił on podstawę faktyczną wypłaty kolejnej transzy kredytu, to jego przedłożenie stanowiło realizację znamion w tym przepisie stypizowanych. Zasadnie też zastosował Sąd Okręgowy art. 270§1 kk tak wobec M. S. (1), jak też R. R. (1). Pierwszy z nich dokonał podrobienia owego dokumentu, drugi zaś się nim posłużył a obie te formy działania zawarte są jako znamiona alternatywne we wskazanym przepisie.

Nie sposób podzielić zawartego w apelacji obrońcy R. R. (1) zarzutu II tiret 3, sprowadzającego się do tezy o braku wiedzy tegoż oskarżonego co do prawa własności linii technologicznej. Oczywiście teoretycznie rzecz ujmując można sobie wyobrazić sytuację, kiedy to właściciel nie zdaje sobie sprawy ze swego prawa na danej rzeczy (np. w przypadku dziedziczenia ustawowego, pożytków lub przynależności do rzeczy głównej), ale z pewnością nie dotyczy to jednej z najpowszechniejszych form nabycia prawa własności, jaką jest kupno rzeczy ruchomej. Godzi się przy tym podkreślić, że to właśnie ów oskarżony podpisał nie tylko obie faktury, ale i pisemną umowę nabycia tych linii, noszącą nazwę porozumienia handlowego. Skoro jednak nie doszło ani do wydania mu przedmiotu umowy, ani też do zapłaty przez niego jego ceny, to świadomość oskarżonego, że nie nabył własności tych przedmiotów nie budzi wątpliwości. Sam wystawca owych faktur a był nim oskarżony M. R. potwierdził, że od R. S. dostał 2- 3 tysiące złotych za „pośrednictwo” co także wyraźnie wskazuje na jego pełną świadomość co do nieistnienia dokumentowanej fakturami transakcji. Skoro obie faktury VAT nie potwierdzały zaistnienia rzeczywistego zdarzenia gospodarczego a wykorzystane zostały do celów pozapodatkowych, to nie jest zasadny zarzut obrońcy oskarżonego M. R. o powinności zastosowania art. 62 kks jako *lex specialis* do art. 271§1 kk. Pogląd ten był już prezentowany przez Sąd Apelacyjny we Wrocławiu (wyrok z dn. 3.09.2009r. II Aka 105/09, LEX nr 519593) i jest w pełni aprobowany na gruncie przedmiotowej sprawy. Równie niezasadne są zawarte w tejże apelacji pozostałe zarzuty, z wyłączeniem zarzutów IV i V, jakim częściowej racji odmówić nie sposób. Co do obrazy art. 424 kpk była już mowa wyżej. W zakresie drugiego z wymienionych zarzutów stwierdzić należy, że Sąd Okręgowy w zaskarżonym wyroku w ogóle pominął kwestę zamiaru oskarżonego M. R., przy czym zagadnienie to łączy się z treścią apelacji oskarżyciela publicznego w tym zakresie również wywiezionej. Punktem wyjścia do dalszych rozważań jest stwierdzenie, że w przypadku pomocnictwa do oszustwa i oszustwa bankowego wystarczające jest wykazanie po stronie pomocnika zamiaru ewentualnego (por. wyrok SN z dn. 15.10.2013r. III KK 184/13, LEX nr 1388228). M. R. nie musiał zatem wiedzieć, że wystawiane przez niego, potwierdzające nieprawdę obie faktury VAT i potwierdzenie wykonania prac, jakich w istocie nie wykonał wykorzystane zostaną do wyludzenia kredytu. Dla przypisania mu pomocnictwa do tego przestępstwa wystarczające jest, że przewidując taką możliwość godził się na nią. Oskarżony ten sam przy tym potwierdzał, że prac remontowych nie wykonał, zaś zakres ich wykonania przez inny podmiot nie był mu znany, nie mógł zatem zgodnie z rzeczywistym stanem faktycznym wystawić rzetelnego potwierdzenia wykonania owych prac. Wiedział on również, że wystawione przezeń faktury na sprzedaż linii technologicznych nie potwierdzają rzeczywistego zdarzenia gospodarczego, bo skoro nie był właścicielem tych maszyn i urządzeń, to nie mógł faktycznie ich sprzedać. Powoływanie się w tym zakresie przez obrońcę w zarzucie VII apelacji na zeznania K. S. jest co najmniej niezrozumiałe. Pomijając nawet istotne sprzeczności w poszczególnych zeznaniach tego świadka co do posiadania i dysponowania maszynami, o których mowa stwierdzić należy, że świadek ten nigdy nie twierdził, ażeby linie technologiczne kiedykolwiek sprzedał M. R.. Z kolei już w dniu 1 grudnia 1999r. R. R. (1) wnioskował w Banku (...) oddział w P. o przelanie trzeciej transzy kredytu na rachunek przedsiębiorstwa (...) o nazwie (...) (k.92). Rzecz ta była zatem uzgodniona z oskarżonym M. R., który w tej sytuacji wiedział, że R. R. (1) zaciągnął kredyt bankowy. Jeśli zważyć, że obie wskazane wyżej faktury VAT wystawione zostały w dniu 19 listopada

1999r, a zatem zaledwie kilkanaście dni wcześniej i potwierdzały zdarzenie, jakie miejsca nie miało, to wnioski o wiedzy M. R. w zakresie przeznaczenia wystawionych przezeń dokumentów nie budzi wątpliwości. Oskarżony ten obejmował zatem swoją świadomością i zgodą wykorzystanie tych dokumentów do pozyskania kredytu, który w przypadku ich braku nie zostałby a co najmniej mógłby nie zostać udzielony. To z kolei uzasadnia przyjęcie wobec tegoż oskarżonego konstrukcji pomocnictwa w zamiarze ewentualnym do oszustwa i oszustwa kredytowego co do mienia znacznej wartości. Celu zarobienia w ten sposób pieniędzy a zatem celu osiągnięcia w ten sposób korzyści majątkowej nie krył w swoich wyjaśnieniach sam M. R., co z kolei obliguje do przyjęcia kwalifikacji również z art.271§1 kk.

Jak zostało już wyżej wskazane zasadne są apelacje wywiedzione na korzyść M. H., D. C. i K. G. , w jakich ich autorzy negują umyślność zachowań oskarżonych. Nie jest natomiast zasadne negowanie ich cech, opisanych w hipotezie art.296§1 kk, jakie odnoszą się również do §3 tego przepisu. Wszak M. H., jako dyrektor oddziału miała kompetencje do składania w imieniu Banku (...) S.A. oświadczeń woli w zakresie praw i obowiązków majątkowych, D. C. natomiast jako naczelnik wydziału kredytów w tej placówce realizowała w niej politykę kredytową; obie oskarżone podpisały umowę kredytową z R. R. (1) co jest równoznaczne z udzieleniem mu takiego kredytu. K. G. natomiast jako kierownik zespołu kredytów zajmowała się m.in. kredytowaniem podmiotów gospodarczych. Oznacza to, że wymienione oskarżone na podstawie umów o pracę zajmowały się sprawami majątkowymi banku w zakresie kredytów. Na gruncie przedmiotowej sprawy żadna z nich nie zachowała wymaganej ostrożności. Mogły one zarazem przewidzieć, że przedłożone dokumenty są nierzetelne i poświadczające nieprawdę. Symptodem tego była modyfikacja udostępnionej im umowy przedwstępnej w zakresie sposobu zapłaty zaliczki. Co więcej, rozbieżność wartości nabywanej nieruchomości, sięgająca miliona złotych powinna wzbudzić u każdej z oskarżonych, ze względu na ich doświadczenie zawodowe co najmniej wątpliwość rodzącą potrzebę dalszej weryfikacji zdolności kredytowej R. R. (1). Jej zaniechanie jest jednoznaczne ze stanem podmiotowym, opisanym w art.9§2 kk. Przepięstwo z art. 296 może być popełnione nieumyślnie, lecz art.296§3 kk przewiduje zagrożenie karą na poziomie nie przekraczającym 3 lat pozbawienia wolności. W takim jednak przypadku przedawnienie karalności następuje po upływie 10-letniego okresu, wskazanego w art.101§1 pkt 5 kk i art.102 kk. Okres ten w przedmiotowej sprawie upłynął, co rodzi powinność umorzenia postępowania karnego wobec tychże oskarżonych. Konsekwencją tego rozstrzygnięcia jest zmiana zaskarżonego wyroku poprzez jego uchylenie w zakresie wszystkich orzeczeń w zakresie wymiaru kary, okresów próby i środków karnych, w tym obowiązku naprawienia szkody. Co do tej ostatniej kwestii zasadnie powołał się obrońca oskarżonego M. S. (1) na treść art.415§5 kpk, zawierającego tzw. (...). Bezpośrednio dotyczy ona oskarżonego R. R. (1), przeciwko któremu wydany został bankowy tytuł egzekucyjny. Ma ona jednak zastosowanie i wobec pozostałych oskarżonych. Tytuł ów opiewa bowiem na pełną wysokość długu R. R. (1) wobec Banku (...) S.A. a co za tym idzie orzeczenie obowiązku choćby częściowego naprawienia szkody przez M. S. (1) i M. R. zwiększałoby sumę zobowiązania ponad rzeczywisty dług. Sytuacji tej nie sanowałoby zastosowanie konstrukcji solidarności dłużników, bowiem wystawiony przeciwko R. R. (1) tytuł wykonawczy jej nie zawiera a nie jest możliwy solidarny charakter po stronie niektórych tylko dłużników. Co równie istotne, w realiach sprawy popełnione przez M. S. (1), R. R. (1) i M. R. przestępstwo polegało na pozyskaniu nienależnego kredytu, nie pociągnęło za sobą zatem po stronie banku realnego uszczerbku na mieniu. Dobitym tego przejawem jest wskazana już wartość stanowiącej przedmiot zabezpieczenia nieruchomości, jaka po faktycznie przeprowadzonej modernizacji pozwalała na pełne lub co najmniej znaczne zaspokojenie roszczenia z tytułu niespłaconego kredytu. Gdyby zatem odpowiednie komórki windykacyjne tegoż banku wykonały swoje obowiązki rzetelnie, dług zostałby zaspokojony. Zagadnienia te mogą być zatem rozstrzygane jedynie w ewentualnym procesie cywilnym.

Oskarżyciel publiczny nie kwestionował zaskarżonego wyroku w zakresie wymiaru kary, obrońcy M. S. (1), R. R. (1) i M. R. zaskarżyli natomiast całość orzeczenia na ich korzyść. Obliguje to do zbadania poprawności rozstrzygnięć Sądu Okręgowego i w tym zakresie. Co do środka karnego z art.46§1 kk była już mowa wyżej. Ani kary pozbawienia wolności, ani wymiar orzeczonych grzywien nie rażą natomiast surowością. Kary o charakterze izolacyjnym orzeczone zostały w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, zaś dalsze ich obniżanie nie znajduje jakiegokolwiek uzasadnienia. Korekty wymagały natomiast wartości stawki dziennej wymierzonych grzywien. Zgodnie z art.33§3kk w tym zakresie należało mieć na uwadze wyłącznie dochody, warunki osobiste, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe

sprawców. Elementy te uzasadniają powinność ustalenia stawki dziennej grzywny na poziomie 50 zł wobec każdego z oskarżonych.

Uwzględnienie apelacji, wywiezionej przez oskarżyciela publicznego na niekorzyść M. S. (1), R. R. (1) i M. R. w całości a zarazem aprobatą zarzutów ich obrońców w niewielkim zakresie uzasadnia obciążenie oskarżonych kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze. Z kolei zmiana wysokości grzywien obliguje do wymierzenia im na nowo opłat za obie instancje.